

Collaret

(ALDC, II, 214. Un collaret)

El nom tradicional és *collar*, mantingut en balear, valencià i part del cat. nord-occ.; deriva del llat. COLLARE, el-ipsi de FERRUM (o VINCULUM) COLLARE, der. de COLLUM, és a dir, 'que envolta el coll'; com que *collar* s'aplica també a la corretja o cadena que envolta el coll de certs animals, el seu diminutiu *collaret* a la major part del Principat es va decantar cap al 'collar de les persones' essent objecte de lexicalització. El ross. *colier* és manllevat al fr. *collier*, on és derivació igualment del llat. COLLARE i l'alg. *collana* 85 (pron. [kuʎ'ana]) és pres de l'it. *collana* (pron. co[ll]ana), amb lateral palatalitzada per homonimització amb *coll*.

Tenen característiques específiques *cadeneta* (o *cadena*), *xena* 8 (← fr. *chaîne*), *gargantilla* (← cast., dim. de *garganta* que, en sentit anatómic, no és mot català), *cordoncillo* 76, 77, 79, 83 i *soguilla* 113; aquests dos darrers, malgrat la seva estructura castellana, no són d'ús habitual en aquesta llengua. Notem com balear i gran part del cat. occidental, àrees posteriors i isolades (veg. M. BARTOLI; VENY, 1958-1960), mantenen la fase més antiga, *collar*, enfront de la més recent, *collaret*, propi de la major part del Principat. *Collar* i *collaret* són els mots normatius, el primer des del DIEC₁ (1995).

